

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, 28 Ἰανουαρίου 1893

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 34

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις » 8.50
Ἐν τῷ Ἑξωτερικῷ φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΗ ΗΜΕΡΑ, ὑπὸ Ἀλεξάνδρας Παππαδοπούλου.
ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ, νεωτάτη μυθιστορία Ἰουλίου Μαυροῦ, (μετὰ εἰ-
κόνων), μετάφρ. Β'. — ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ, μυθιστορία Ἀλεξίου
Μπουδιέ. — Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ ΒΟΝΕ, μυθιστορία Ἐκτόρου
Μαλῶ, μετάφρ. Κ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΓΓΕΛΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς
τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΔΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ-
ΤΩΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν,
γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων,
συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΗ ΗΜΕΡΑ

— Χρυσούλα, κοιμᾶσαι ;
Ἡ Χρυσούλα δὲν ἀπεκρίθη. Ἡ αὐτὴ
δειλὴ φωνὴ ἐψιθύρισε :
— Χρυσούλα, κοιμᾶσαι ;
— Ποιὸς εἶναι ; τί θέλεις ;
— Ἐγὼ εἶμαι, ἡ Ἰφιγένεια.
— Μήπως εἶσαι ἀδιάθετη ;
— Ὅχι, μὰ δὲν ἔχω νὰ κοιμηθῶ.
Ξύρεις πόσῃ ὥρᾳ γυρίζω σὰν φάντασμα
μέσα στὸν κοιτῶνά μου... δὲν ἐτολμούσα νὰ
σ' ἐξυπνήσω... σὲ λυπούμουνα.
— Λυποῦμαι ποῦ δὲν μ' ἐξύπνησες πρω-
τῆτερα.

Ἡ Χρυσούλα ἐκάθισεν ἐπὶ τῆς κλίνης
καὶ ἡ Ἰφιγένεια ἔσυρεν ἔδραν πλησίον τῆς
κλίνης.

Ἡ Χρυσούλα ἔτριψε τοὺς ὀφθαλμούς της
διὰ νὰ διώξῃ τὸν ὕπνον, ἡ Ἰφιγένεια ἐκάμ-
μυε τοὺς ἰδικούς της, διὰ νὰ διώξῃ ἰδέαν ὁ-
χληρὰν καὶ ἐπιμόνον, ἥτις τὴν ἐβασάνιζε.

— Αὔριον, Ἰφιγένεια, ἐκπληροῦνται οἱ
πόθοι ὄλων μας. Αὔριον ἡ μανούλα σου θὰ
φιλήσῃ τὰ στέφανά σου.

Ἡ Ἰφιγένεια ἐστέναξε.

Αὔριον, τὰ χρυσόξανθα μαλλάκια σου θὰ
ἀμιλλῶνται μὲ τῆς χρυσαῖς τράις. Αὔριον
τὸ μέτωπόν σου τὸ ἄσπρο θὰ ἀμιλλᾶται μὲ
τὰ ἄνθη τῆς λεμονέας, τὰ ὅποια θὰ σὲ στο-
λίζουν. Αὔριον θὰ φορέσῃς τὸ ἄσπρο τῆς νεο-
νύμφου φόρεμα. Ἀπὸ αὔριον δὲν θὰ σὲ προσ-
αγροῦν πλεόν μὲ τό: «Δεσποινίς», ἀλλὰ
μὲ τό: «κυρία». Αὔριον θὰ σχίσῃς τῆς κάρ-
τες σου καὶ θὰ τυπώσῃς ἄλλαις μὲ νέον
ἐπιθετον.

— Αὔριον εἰσέρχομαι εἰς βίον νέον ! εἶπε
συγκεκινημένη ἡ Ἰφιγένεια.

— Δὲν θὰ σοὶ φέρωνται ὡς πρὸς μικρὰν

κόρην. Θὰ ἔχῃς τὸ δικαίωμα νὰ κάμῃς ὅ, τι
θέλεις, νὰ ἐξοδεύσῃς ὅσα θέλεις. Θὰ ἔχῃς μὲ
λίγα λόγια δικό σου σπῆτι. Τί μαγεῖαν ποῦ
ἔχει αὐτὴ ἡ λέξις ! ! Καὶ τὸ μικρότερο ἐπι-
πλο θὰ εἶνε τοποθετημένο μὲ τὸ χέρι σου.
Ὅλα θὰ ἦνε καθρέπτῃς τῆς φιλοκαλίας σου.
Τὰ ἄνθη θὰ σοὺ λέγουν : — Ἀπὸ σένα περι-
μένω ζῶν καὶ ὁροσίαν.

— Καὶ ὁ σύζυγός θὰ μοῦ λέγει : — Ἀπὸ
σένα περιμένω τὴν εὐτυχίαν.

— Ὅσῳ γιὰ τὴν εὐτυχίαν τοῦ εὐκολο
πράγμα· πολὺ εὐκολο μάλιστα. Ἐκεῖνος
θάβει νὰ σὲ βλέπῃ διὰ νὰ ἦνε εὐτυχής.
Ὅταν εἶνε λυπημένος θὰ τοῦ λὲς πῶς τὸν
ἀγαπᾷς καὶ τίποτε ἄλλο. Ἐνας ἐρωτευμέ-
νος ἄνθρωπος, πόσον ὀλίγα πράγματα ἀπαι-
τεῖ διὰ τὴν εὐτυχίαν του ! !

— Καὶ ὅταν δὲν θὰ ἦνε ἐρωτευμένος
πλεόν ;

Ἡ Χρυσούλα ἤνοιξε τοὺς μεγάλους ὀ-
φθαλμούς της καὶ παρετήρησεν ἐκπληκτος
τὴν Ἰφιγένειαν, ἥτις ἦτο πολὺ λυπημένη·
ὑπὸ τὸ τρεμοσβύνον φῶς τῆς κανδήλας οἱ
ὀφθαλμοὶ τῶν δύο παρθένων ἤστραπτον.
Ἐξῶ ὁ νυκτοφύλαξ, ὡς ζῶν ὠρολόγιον, ἐ-
κτύπα τὰς ὥρας ἐπὶ τῶν καλδερμιῶν. Οἱ
ἱστορικοὶ κύνες τῆς πρωτεύουσας ἀπετέλουν
συναυλίαν ὅχι πολὺ συγκινητικὴν.

Σιωπὴ μεγάλη ἐπεκράτησε.

Κάτωθεν τοῦ προσκεφαλαίου της εἶχεν ἡ
Χρυσούλα τὸ μικρὸν ὠρολόγιόν της· μόνον
ὁ ἀσθενὴς κτύπος τοῦ ἐτάραττε τὴν σιγὴν
τοῦ κοιτῶνος.

— Ὁ ἔρως ἀποθνήσκει μετὰ τὴν συμβίω-
σιν, εἶπεν ἡ Ἰφιγένεια στεναύουσα. Αἱ χαρμό-
συνοι λαμπάδες τοῦ Ὑμναίου εἶναι αἱ ἐπι-
τάφιοι τοῦ ἔρωτος.

— Σὺ τὰ λέγεις αὐτά, Ἰφιγένειά μου ;
Ποῖος σοὺ ἔμαθεν αὐτὰ τὰ πράγματα ; Ἀ-
ποθνήσκει ὁ ἔρως ἐκεῖ, ὅπου ὁ γάμος εἶναι
σωστὴ ἀπογοήτευσις. Πρὸ ὀλίγου σοὶ ὤμι-

λούσα διὰ τὸν γάμον ἐλαφρῶς. Τώρα ὅμως
πρέπει νὰ σοβαρευθῶ λιγάκι.

— Ἀκουσε νὰ σοὺ πῶ. Εὐρον εἰς τὸ
γραμματοφυλάκιον τοῦ Αἰμιλίου τεμάχιον
ἐπιστολῆς ἐνὸς φίλου του. Ἀπὸ τὸν καιρὸ
τοῦ τὸ ἀνέγνωσα, ἡ γαλήνη, ἡ ὁποία μ' ἐ-
χαρακτήριζεν ἐπέταξε. Βλέπεις καὶ κατὰ
τὰς ἐπισήμους αὐτὰς στιγμὰς τῆς ζωῆς
μου, ἡ ταραχὴ ἐκείνη μὲ παρακολουθεῖ.
— Πρὶν μοῦ πῆς τὴν γνώμην σου, ἀνά-
γνωσε τὴν ἐπιστολὴν αὐτήν.

Ἡ Χρυσούλα ἤναψε τὸ κηρίον, τὸ ὁποῖον
εὐρίσκετο ἐπὶ τῆς νυκτερινῆς τραπέζης, καὶ
ἔρριψε βλέμμα ἐπὶ τῆς ὑπογραφῆς.

— Ὡστε εἶναι ἐπιστολὴ συγγραφῆος ;

— Ναί, ὁ νέος αὐτὸς ψυχολογεῖ πολὺ
καὶ μηδεμίαν ἀβασάνιστον ἰδέαν ἐκστο-
μίζει, ὅπως ὁ ἴδιος εἶπεν ἄλλοτε δι' ἄλλους.
Ἄν ἦτο ἐπιστολὴ παιδαρίου, ἡ μεγάλη
αὐτὴ ταραχὴ μου θὰ ἦτο ἀδικαιολόγητος.
Διάβαζε δυνατὰ.

«Ὁ Γάμος.» Ὁ θεσμὸς τοῦ Γάμου εἶναι
πλεόν γελοῖος, δὲν ἔχει λόγον ὑπάρξεως καὶ
σύρει ὀπισθέν του ἄτοπα ἀθεράπευτα ἀπὸ
τῶν εὐτυχιστέρων μέχρι τῶν δυστυχιστέ-
ρων. Οἱ εὐτυχεῖς γάμοι εἶναι ἐξαίρεσις. Ὁ
ἔρως φυσικῶς δὲν διατηρεῖται μετὰ τὴν συ-
βίωσιν· σπανίως δὲ τὸ πρόσωπον τὸ ἀγαπώ-
μενον εἶναι τοιοῦτον, ὥστε καὶ μετὰ τὴν
ἐκλειψιν τοῦ ἔρωτος, νὰ διατηρῆται ἐκτίμη-
σις, φιλία, φίλτρον συγγενικόν. Ἀλλὰ καὶ
τοῦτο ἂν συμβῇ, αἱ νεαραὶ καρδίαι δὲν εἶ-
ναι πάλιν ὑποκείμεναι νὰ ἐρωτευθῶν, καὶ
τότε ἡ πάλιν πρὸς τὸ καθήκον, εἰσοδῆποτε
καὶ ἂν ἐξέλθῃ νικητὴς, δὲν εἶναι δυστυχία ;
Μὴ ἀεροδατῆς, Αἰμίλιε, ὁ γάμος εἶναι θε-
σμὸς τοῦ παρελθόντος. Αἱ νέαι ἰδέαι τείνουν
νὰ τὸν καταργήσουν. Μεγάλοι συγγραφεῖς
τὸ ἐνόησαν ἤδη καὶ ἐκηρύχθησαν ἐναντίον
του. Μεταξὺ αὐτῶν εἶναι καὶ μία μεγάλη
γυνή, ἡ Γεωργία Σάνδη. Ὅπως δὲ τείνει

νά διοργανωθῇ ἡ κοινωνία εἶναι προφανές ὅτι μετὰ χίλια ἔτη ὁ γάμος δὲν θὰ ὑφίσταται ὡς σήμερον. Αὕτη εἶναι ἡ ἀντικειμενική, ἡ γενικὴ ἰδέα, ὡς τὴν ἀσπάζονται σήμερον, οἱ κράτιστοι τῶν κοινωνικῶν φιλοσόφων.

»Θέλεις τώρα καὶ τὴν ἀτομικὴν μου γνώμην; Θεωρητικῶς εἶμαι κατὰ τοῦ γάμου, ἀλλὰ πρακτικῶς εἰμὶ πορῶ νὰ ἦμαι; Τὸ καθεστῶς βλέπεις εἶναι τοιοῦτον καὶ ὅλοι πρέπει νὰ ὑποτασσώμεθα, οἱ φοβούμενοι τὸ σκάνδαλον καὶ μὴ ἔχοντες τὸ θάρρος ν' ἀντιταχθῶμεν κατὰ προλήψεων παλαιῶν. Θὰ ἤμεθα δυστυχεῖς, ἀλλ' ἀδιάφορον· μήπως καὶ ἄλλως δὲν θὰ ἤμεθα; Ἴσως καὶ ἐγὼ νυμφευθῶ μίαν ἡμέραν· διότι τί ἄλλο εἰμὶ πορῶ νὰ κάμω, ὅταν τυχὸν ἐρωτευθῶ μίαν κόρην τόσῳ πολὺ, ὥστε νὰ μὴ δύναμαι νὰ ζήσω χωρὶς αὐτήν; Ἀλλὰ θὰ λάβω τὰ μέτρα μου ἐναντίον τῆς δυστυχίας, ἐννοία σου! Καὶ ξεύρεις ποῖον θὰ ἦνε τὸ μέγα, τὸ σοφὸν πρόγραμμά μου; Ἀκουσέ το· ὅταν θὰ παρέλθῃ ὁ ἔρως μου, ἀργὰ ἢ γρήγορα, θὰ κατωρθώσω, ὥστε ἡ γυναῖκά μου νὰ ἦναι ἡ καλλιτέρα φίλη μου, ἡ ἀδελφὴ μου, ἡ στοργὴ μου. Ἀλλὰ περὶ τῆς καρδίας της δὲν θὰ μὲ μέλῃ πλέον, ὅπως θὰ ἔχω τὴν ἀξίωσιν νὰ μὴ τὴν μέλῃ περὶ τῆς ἰδικῆς μου. Μ' ἐκαταλάβετε; Τί λές;»

— Δίδομεν τὴν καρδίαν μας ἀνυπεράσπιστον, ἐνῶ τοιαῦτα σοφὰ προγράμματα ὑφίστανται ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς μου, ὡς θανατικαὶ καταδίκες, εἶπεν ἡ Ἰφιγένεια ἐρυθρὰ ἐξ ἀγανακτικῆς.

Ἡ Χρυσούλα ἐκάμυε τοὺς ὀφθαλμούς της, διὰ ν' ἀποφύγῃ τὴν λάμψιν τοῦ κηρίου καὶ εἶπεν:

— Αὕτη ἡ ἐπιστολὴ δὲν περιέχει τὰς σκέψεις τοῦ συγγραφέως. Δὲν τὴν ἐδημοσίευσεν, βλέπεις, οὔτε εἰς γυναῖκα τὴν ἔστειλε. Εἶναι ἐπιστολὴ πρὸς φίλον, σκέψεις ἐλαφραί, τὰς ὁποίας ἔγραψε πρὸς τὸν φίλον του, διὰ νὰ τὸν διασκεδάσῃ. Αὕτη ἡ ἐπιστολὴ δὲν ἔπρεπε νὰ σὲ ταραξῇ. Τὴν ἔγραψε παίζων.

»Ὁ Γάμος εἶναι ὁ λιμὴν τῆς κλειδωνιζομένης ἀνθρωπότητος. Διὰ τοῦ γάμου, τὰ τέκνα, δηλ. ἡ μέλλουσα γενεά, εὐρίσκουσι θερμὴν τὴν μητρικὴν ἀγάλην, στερρὰν τὴν πατρικὴν προστασίαν καὶ ὁ ἄπλαστος ἀνθρώπος, πλάττεται εἰς τύπους σχηματισθέντας ὑπὸ τῆς θρησκείας καὶ ὁ νοῦς ἀποκτᾷ χρυσὰ πτερά, τὰ ὁποῖα εἰς τόσα ὕψη ἀνακαλύψων μετέφερον αὐτὸν καὶ θὰ τὸν μεταφέρωσιν ἀόκμη.

»Ἡ τιμὴ, τὸ καθήκον, ὁ θεῖος ἔρως, ἡ στοργή, εἶναι οἰκογενειακαὶ παραδόσεις.

»Ὁ οἰκογενειακὸς βίος, ὁ ἥρεμος καὶ γλυκύς ὡς θεϊκὴ εὐλογία, εἶναι προωρισμένος νὰ ζήσῃ καὶ θὰ ζήσῃ. Ἀδιάφορον ἂν ὁ πολιτισμὸς ὁ νεώτερος, δηλ. ἡ νέκρωσις παντός εὐγενούς καὶ γενναίου τείνει νὰ τὸν καταργήσῃ. Ὁ Γάμος δὲν εἶναι θεσμὸς τοῦ παρελθόντος, εἶναι θεσμὸς τοῦ μέλλοντος.

»Διὰ τοῦ γάμου ἄλλοτε ὁ ἀνὴρ ἐλάμβανε μίαν δούλην πιστήν, τροφὸν τῶν τέκνων του καὶ ζῶσαν εἰς τὴν σκιά. Ἦδη λαμβάνει σύντροφον ἀληθῆ, νοήμονα, ἀνεπτυγμένην, ἥτις τὸν ἐννοεῖ καὶ πολλάκις τὸν συμβουλεύει:

»Ὑπὸ τοιοῦτους ὅρους εἶναι δυνατόν νὰ ἦνε θεσμὸς τοῦ παρελθόντος ὁ γάμος;

»Ποῦλὶ χωρὶς φωλιά θὰ ἦνε ὁ ἀνθρώπος. Τώρα ὅπως ἔχουσι τὰ πράγματα, ὁ ἄγαμος δὲν πολυστενοχωρεῖται· ὑπάρχει ἡ ἰδικὴ τοῦ οἰκογένεια, τὸ πατρικόν του σπῆτι, εἰς τὸ ὁποῖον τὸν περιποιῶνται καὶ εὐρίσκει τὴν στοργικὴν περίθαλψιν καὶ τὴν ἀναγκαίαν ἡσυχίαν τοῦ πνεύματος, τὰ ὁποῖα τόσῳ ἀφθόνως παρέχει ἡ οἰκογενειακὴ ἐστία... ἀλλὰ τότε...

»Τώρα, ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀνδρὸς πολλάκις βασανίζει τὴν γυναῖκα... εἶναι ἀστατοὶ οἱ κύριοι ἄνδρες, ἀλλὰ μήπως καὶ μετὰ τῶν γυναικῶν δὲν ὑπάρχουσι τοιαῦτα τέρατα; Ἐπειδὴ ἔπταισαν ὀλίγοι καὶ ὀλίγαι, ὁ θεσμὸς τοῦ γάμου, ἡ κιβωτὸς εἰς τὴν ὁποίαν συντηρεῖται πᾶν ὅ,τι μέγα καὶ εὐγενὲς κοσμεῖ τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν, πρέπει νὰ καταργηθῇ;

»Μήπως πλησιάζει τὸ τέλος τοῦ κόσμου καὶ ὁ ἀνθρώπος, ἀσυνειδήτως βοηθῶν τὸν Θεὸν εἰς τὸ ἔργον τῆς καταστροφῆς, θέλει νὰ καταργήσῃ τὸν γάμον;

Ἡ Χρυσούλα ὠμίλει ταχέως... ἔπειτα καὶ αἱ δύο ἐσιώπησαν...

— Ὁ Αἰμίλιος πῶς σοῦ φαίνεται;

— Μὴ προσπαθήσῃς νὰ τὸν κρίνῃς· τὸν σύζυγον δὲν τὸν κρίνει κανεὶς, τὸν ἀγαπᾷ.

— Ξεύρεις ἂν τὸν ἀγαπᾷ... μὰ φοβοῦμαι. Εἶμαι ζηλιάρα. Ἄν ἀγαπήσῃ ἄλλην θὰ ἀποθάνω.

— Θὰ ζήσῃς, διότι δὲν θὰ ἀγαπήσῃ ἄλλην.

— Θεέ μου, λυπήσου με...

Ὁ νυκτοφύλαξ δὲν ἐκτύπη πλέον τὰς ὥρας ἐπὶ τῶν καλδεριμιῶν, ἡ αὐγὴ ἐρρόδιζε καὶ τὰ πουλάκια ἐφαλλον τὴν πρωινήν προσευχὴν των.

Ἡ Χρυσούλα ἠγέρθη, περιεβλήθη τὸν λευκὸν κοιτωνίτην της καὶ ἐβύθισε τοὺς πόδας της εἰς χρυσοκεντήτους τουρκικὰς ἐμβάδας.

Ἡ θύρα τοῦ κοιτῶνος τῆς Ἰφιγενείας ἦτο ἀνοικτὴ καὶ ἐφαίνετο, διὰ τοῦ ἀνοικτοῦ ἱματιοφυλακείου, ἡ λευκὴ νυμφικὴ ἐσθῆς, ἡ κεκοσμημένη μὲ τὰ ἄνθη τῆς λεμονίας.

— Δοκίμασε νὰ κοιμηθῇς λιγάκι, εἶπεν ἡ Χρυσούλα, βλέπουσα τὴν κλίνην τῆς φίλης της ἄθικτον.

— Ἀχ! Χρυσούλα μου! νομίζεις πῶς ἔμπορεῖ κανεὶς νὰ κοιμηθῇ τὴν παραμονὴν μιᾶς τοιαύτης μεγάλης ἡμέρας;

— Καὶ ὅμως ἡ ἡμέρα αὕτη, ἡ ὁποία τόσῳ σὲ ταραττει, σὲ ἐνώνει γιὰ πάντα μὲ τὸν Αἰμίλιον, δηλαδὴ τὸν ἀνθρώπον τὸν ὁποῖον λασρεύεις.

— Εὐλογημένη ἡμέρα! εἶπε μειδιῶσα ἡ Ἰφιγένεια.

— Εὐλογημένη ἡμέρα! ἐψιθύριεν ὡς ἡχὼ ἡ Χρυσούλα!

ΔΑΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ

Μυθιστορία ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

[Συνέχεια]

Εὐτυχῶς ὁ κύρ Ἀντώνης ἦν ἀγαθὸς καὶ εἰθισμένος εἰς τοιαύτας παρεκτοράς, ἰδίᾳ δ' ἀναστρεφόμενος μετὰ λαθροθηρῶν.

Ἦρξατο γελῶν βλέπων τὸν Κρασκανάταν:

— Αἱ! ἐκοιμήθηκες εἰς τὴν χωροφυλακὴν τοῦ λόγου σου!

— Χωρὶς ἀφορμὴ... ἐμάλωσα ἔτσι φιλικὰ μὲ τὸν καρβουνιάρη.

— Ναί, ναί, σὰς εἶδα ποῦ σὰς πήγαιναν οἱ χωροφύλακες χθὲς τὸ βράδυ. Σὲ συγχαίρω... Ἀλήθεια ἔφεραν τὰ πράγματά σου... εἶναι εἰς τὴν κάμαρά σου.

— Εὐχαριστῶ. Μὴ ἀνησυχῆσῃς ἂν δὲν κατέβω. Ἐκοιμήθηκα ἄσχημα ἀπόψε καὶ θὰ κοιμηθῶ τώρα.

— Ὅπως ἀγαπᾷς. Ἐπειτα δὲν ἔρχεται κανεὶς τώρα εἰς τὸ μαγαζί...

— Λοιπὸν πούλησέ το ἡ νοίκιασέ το.

— Ἀ! ἂν εὕρισκα! ἂν εὕρισκα! εἶπεν ὁ κύρ Ἀντώνης.

Ὁ Ζανζότ ἀνῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ διηυθέτησεν αὐτό.

Ἐψεύσθη ὅμως εἰπὼν ὅτι ἤθελε νὰ κοιμηθῇ, διότι μόλις ἐνεκλείσθη ἐπλησίασεν εἰς τὸ μικρὸν παράθυρον.

Τὸ ξενοδοχεῖον ἐκεῖνο ἦν ἐπὶ ὑψώματος ἐπὶ σταυροδρομίῳ καλουμένου τῶν Τεσσάρων Ὀδῶν. Ἐκεῖθεν ἐβλεπέ τις ἀρκετὰ μακρὰν, μέχρι τοῦ δάσους.

Πλὴν τὸν Κρασκανάταν δὲν ἀπησχόλει τὸ δάσος. Τὰ βλέμματά του διηύθυνε πρὸς τὴν οἰκίαν, ἐν ἣ εὐρίσκετο ὁ Δαγκέρ.

Διὰ μέσου τῶν δένδρων ἐβλεπε καλῶς τοὺς κήπους μέχρι τῆς κατοικίας, οὕτως ὥστε ἐν ὅσῳ ἦν ἡμέρα ὁ Κρασκανάτας ἠδύνατο νὰ παρακολουθῇ τὰς κινήσεις τοῦ Δαγκέρ, ὅστις ἠδυνάτει νὰ ἐξέλθῃ τοῦ οἴκου πρῶτον, εἴτα δὲ τοῦ κήπου, χωρὶς πάραυτα νὰ ἴδῃ αὐτὸν ὁ Ζανζότ.

Ὑπελείπετο ἡ νύξ. Ἄν δέ, ὡς ἐφρόνει ὁ Κρασκανάτας, ὁ Δαγκέρ εἶχε συμφέρον νὰ μὴ τὸν ἴδωσι, βεβαίως τὴν νύκτα θὰ ἐξήρχετο.

— Τὴν νύκτα, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ Ζανζότ, θὰ ὑπάγω κοντὰ εἰς τὸ σπῆτι, ἀλλέως ὁ Δαγκέρ εἰμὶ πορῶ νὰ μοῦ ξεφύγῃ.

Ἀπῆλθεν τὸ ὄργανόν του πλησίον τοῦ παραθύρου καὶ ἐκαθέσθη ἐπ' αὐτοῦ.

Τὴν πρωΐαν ἐκείνην ἦν αἰθρία. Ἡ πρὸ αὐτοῦ ἐξοχὴ ἦν πλήρης φωτός. Κατ' ἀποστάσεις ἠκούοντο τυφεκισμοὶ ἐν τῇ πεδιάδι.

Αἰφνης ὁ Ζανζότ προσήλωσε τὸ βλέμμα. Ἐκυψεν τὴν κεφαλὴν. Ἐφερε τὴν χεῖρα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του, ἵνα συγκεντρώσῃ τὰς φωτεινὰς ἀκτῖνας καὶ προφυλαχθῇ ἀπὸ τοῦ ἡλίου.

— Σὰν νὰ ἦναι ὁ Δαγκέρ! ἐψιθύριεν.

Ὅντως, ἀνθρώπος τις ἐξῆλθε τῆς οἰκίας καὶ περιεπάτει βραδέως ἐν ταῖς δένδροστοαῖς.